

Sygnatura akt I C 234/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2017 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko Ł. M.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego Ł. M. na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 57.530,33 zł (słownie złotych: pięćdziesiąt siedem tysięcy pięćset trzydzieści i 33/100),

II zasądza od pozwanego Ł. M. na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.898,92 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt **I C 234/17**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą w W., w pozwie złożonym dnia 2.01.2017 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego Ł. M. kwoty 57.530,33zł. Wniosła też o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania. Uzasadniając żądanie wywiodła, że pozwany zobowiązany jest do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem na podstawie umowy kredytu z dnia 4.07.2014 r., nr nr (...), przy czym na kwotę 57.530,33 zł policzyła 54.831,03 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1.468,08 zł skapitalizowanych odsetek umownych, 647,12 zł skapitalizowanych odsetek karnych i 584,10 za opłaty i prowizje.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, postanowieniem z dnia 20.02.2017 r., sygn. akt VI Nc-e 4456/17, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty iprzekażal sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kamiennej Górze.

Pozwany Ł. M. otrzymał wezwanie na rozprawę w dniu 21.06.2017 r.

Na rozprawie w dniu 8.09.2017 r. pozwany odmówił wdania się w spór wywodząc, że nie zna prawa i wniósł o odroczenie rozprawy celem ustanowienia sobie zawodowego pełnomocnika. Naprowadził, że do takiego przekonania doszedł w dniu rozprawy, przed otwarciem przewodu sądowego.

Ustalono :

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na między innymi udzielaniu kredytów bankowych. W dniu 4.07.2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z Ł. M. umowę kredytu nr (...) na bieżące, to jest zakup samochodu osobowego marki P. (...). Pozwany jest nauczycielem i nie prowadzi działalności gospodarczej. Umowa kredytu została zawarta na kwotę 64.516,13 zł, podlegającej spłacie w 96 ratach miesięcznych (8 lat). Pozwany

nie wywiązał się ze spłaty powstałego zadłużenia kredytowego w terminach przewidzianych umową i kredytujący Bank - pismem z dnia 13.09.2016 r. - wypowiedział mu umowę kredytu z natychmiastową wymagalnością niespłaconych należności. Na dzień złożenia pozwu pozwany zalega z kwotą 54.831,03 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1.468,08 zł skapitalizowanych odsetek umownych, 647,12 zł skapitalizowanych odsetek karnych i 584,10 zł za opłaty i prowizje.

(dowód: umowa kredytu z aneksem na k. 15-19 akt, wyciąg z ksiąg banku na k. 14 akt, wypowiedzenie umowy na k. 23-25 i 26-29 akt i zeznania pozwanego Ł. M. z dnia 8.09.2017 r. na k. 42v. akt)

Pismem z dnia 9.08.2016 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wezwał Ł. M. do zapłaty w terminie zaległości z umowy kredytu nr (...).

(dowód: wezwanie do zapłaty na k. 20-22 akt)

Pismem z dnia 23.11.2016 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wezwał ostatecznie Ł. M. do zapłaty w terminie zaległości z umowy kredytu nr (...).

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty na k. 30-31 akt)

Sąd zważył:

Powództwo było uzasadnione.

Wstępnie stwierdzić należy, że roszczenie strony powodowej miało źródło w odpowiedzialności kontraktowej pozwanego, a ściślej w jego zobowiązaniach wynikających z umowy kredytu nr (...) z dnia 4.07.2014 r. (art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 69 ust 1 i 2 oraz art. 78a Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe - Dz.U.2015.128). Zgodnie z art. 78a Prawa Bankowego przepisy tej ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w ustawie.

Kredyt konsumencki objęty jest regulacją Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j.: Dz.U.2014.1497) i w świetle art. 3 i 5 tej ustawy, kredyt pozwanego należało zakwalifikować jako kredyt konsumencki, sam zaś pozwany posiadał status konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., albowiem jako osoba fizyczna dokonał z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jego działalnością gospodarczą lub zawodową. Umowa stron spełniała warunki ustawowe przewidziane dla niej przez cytowaną ustawę, w tym przez jej art. 30, a także nie zawierała klauzul abuzywnych (art. 385¹ § 1 k.c. i art. 385³ § 1 k.c.). Zastrzeżone umowne odsetki nie naruszały – w świetle art. 359 § 2¹ k.c. – zakazu zastrzegania ich w wysokości przekraczającej poziom odsetek maksymalnych. Za zwłokę w ich płatności należały się odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 359 § 1 i 2 k.c.). Tytułem komplementarności dodać można, że treść umowy kredytu była jasna, zrozumiała i jednoznaczna oraz zawierała wszystkie konieczne elementy kredytu konsumenckiego.

W kontekście wykazania zaległości pozwanego istotna była kwestia wyciągu z ksiąg bankowych. Zgodnie bowiem z art. 95 ust. 1 i 1a Ustawy z dnia 29 sierpnia (...). Prawo bankowe (Dz.U.2015.128), księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje jednak w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. W tej mierze krytycznie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 marca 2011 r. (P. 7/2009, LexPolonica nr 2477710, Dz. U. Nr 72, poz. 388). W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że nie ma wystarczającego uzasadnienia dla utrzymywania mocy dokumentu urzędowego ksiąg rachunkowych banku i wystawionych na ich podstawie wyciągów w stosunku do konsumentów, przede wszystkim z uwagi na fakt, że utrudnia to przeprowadzenie dowodu nieistnienia dochodzonego przez bank roszczenia bądź innej wysokości takiego

roszczenia. Utrata mocy ust. 1 art. 95 w tej części nastąpiła w dniu 5 kwietnia 2011 r. W niniejszej sprawie, zaległości pozwanego potwierdzone zostały jednak innymi dokumentami, w tym między innymi umową kredytu i wypowiedzeniem tej umowy oraz wezwaniem pozwanego do zapłaty zadłużenia. Sam zresztą pozwany przyznał fakt zawarcia umowy kredytu. W oparciu o wszystkie dokumenty przyjęte jako dowód w sprawie możliwe okazało się stwierdzenie istnienia pomiędzy stronami umowy kredytu zawierającej konkretne zobowiązania każdej ze stron i w takiej sytuacji – odnośnie zarzucanych pozwanemu zaległościom – na pozwanym spoczywał ciężar wykazania faktu wywiązania się przez niego z umowy, mającym polegać na regularnych spłatach kredytu w terminach umownych. Pozwany jednak nie podjął w tej mierze jakiegokolwiek aktywności dowodowej (zob. np. wyrok SN z 23 marca 2007 r., V CSK 488/2006 - LexPolonica nr 2273002).

Wedle art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Strona powodowa nie zgłosiła jednak żądania zasądzenia na jej rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności świadczeń pieniężnych dochodzonych pozwem. Sąd więc – po myśli art. 321 § 1 k.p.c. - nie mógł wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie, wskutek czego nie rozstrzygał o tej kwestii.

Jeżeli chodzi o wniosek pozwanego o odroczenie rozprawy w celu skorzystania przez niego z pomocy zawodowego pełnomocnika, to zdaniem Sądu był on nieuzasadniony i zmierzał do obstrukcji postępowania. Pozwany bowiem miał blisko trzy miesiące od doręczenia mu wezwania na rozprawę do podjęcia w tej mierze stosownych decyzji.

Sąd uznał zeznania pozwanego za wiarygodne. Ich wartość dowodowa była jednak ograniczona z uwagi na niezbyt precyzyjny przekaz treści objętej zeznaniami. Aczkolwiek pozostawały one w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie i były wystarczająco jasne i logiczne.

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności faktyczne oraz przywołane motywy

– na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 69 pkt 1 i art. 78a Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz.U.2015.128) – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu objętych punktem II wyroku rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie należne stronie powodowej od pozwanego niezbędne koszty procesu, to uiszczona część opłaty sądowej w kwocie 2.877,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł i kwota 4,92 zł kosztów potwierdzenia notarialnego. Łącznie daje to kwotę 2.898,92 zł i taką właśnie sumę zasądzono powodowemu bankowi od pozwanego.